

De zwembadmoord in koelen bloede

Liquidatie van een sportman, motief onbekend

Op 10 juli 2012 wordt in Marum, het lintdorp langs de A7 tussen Groningen en Drachten, de 40-jarige Jan Elzinga bij het plaatselijke zwembad geliquideerd. Een dag later meldt *Dagblad van het Noorden* dat de politie geen idee heeft wat het motief is achter de moord op de fanatieke motorcrosser. Bijna anderhalf jaar later - in oktober 2013 - worden twee mannen veroordeeld tot 15 en 18 jaar celstraf. Opmerkelijk is dat er ook na de veroordelingen geen duidelijkheid bestaat over het motief. Nog opmerkelijker: justitie vermoedt dat er een derde verdachte is, maar heeft de zaak desondanks gesloten.

Het is de grote vraag: waarom werd Jan Elzinga doodgeschoten? In het vonnis schrijft de rechtbank Noord-Nederland dat door de onduidelijkheid over het motief de verwerking van het verlies van een dierbare voor de nabestaanden verder wordt bemoeilijkt. Tijdens de rechtszaak zegt een broer van Jan Elzinga tegen de rechters dat de familie wordt gekweld door vragen. 'Geruchten in de media als zou Jan iets met drugs te maken hebben, kwamen voor ons als een donderslag bij heldere hemel.' Een zus: 'Was er dan een grijs gebied in zijn leven waar wij niet van weten?'

De man die volgens de politie de waarheid kent, zwijgt.

In het dorp Marum wordt zoals dat heet geschokt gereageerd op de moord op klaarlichte dag. In Marum gebeurt niet zo veel. Hooguit een keer een dronkemansvechtpartij bij de plaatselijke discotheek die in goede tijden op zaterdagavonden honderden jongeren uit de regio trok. Maar de grote misdaad is aan het forenzendorp voorbij gegaan. Het meest opzienbarende aan Marum is misschien wel dat je er legaal kamelen kunt huren.

Jan Elzinga, zeggen Marumers die hem kennen, was een aimabele en sportieve man. Niet iemand die in verband wordt gebracht met criminaliteit en het criminele circuit. Elzinga verkocht als vertegenwoordiger bij een bedrijf in Drachten motoronderdelen en -accessoires. Een zorgzame man ook. Drie keer per week bezocht hij zijn hoogbejaarde moeder in het verzorgingstehuis om met haar te wandelen. Vanuit haar kamer heeft moeder Elzinga zicht op het zwembad, ze kan de plek waar haar jongste zoon werd doodgeschoten bijna zien. Ze is aanwezig bij de rechtszaak.

Ze hoort officier van justitie Debbie Homan zeggen dat haar zoon een harde werker was, de benjamin uit een groot gezin, een allemansvriend, maar die niet altijd even eerlijk was. Hij mocht graag opscheppen en was gek op geld. Maar bovenal, een op en top sportman. Motorcross, fietsen, fitness, zwemmen. Een stoere man ook. Zijn lijfspreuk was, zo weet een bekende: 'Watjes worden geboren, echte kerels worden gemaakt.'

Op 10 juli 2012, een dinsdag, doet Jan Elzinga wat hij bijna dagelijks doet: vroeg in de ochtend fietst hij naar het zwembad om er een paar baantjes te trekken. Het zwembad zal hij die dag niet halen.

Even voor zeven uur komt bij de politie een melding binnen dat in Marum nabij het zwembad, op de weg er naar toe, een man op een grond ligt die onwel is geworden. Vrijwel direct daarop volgt een tweede melding: man is niet onwel, maar neergeschoten. Er wordt groot alarm geslagen. Om 07.12 uur is de eerste politie-eenheid ter plaatse. Het kinderdagverblijf dat vlakbij ligt, wordt ontruimd. Vanuit Groningen wordt een helikopter de lucht in gestuurd om uit te kijken naar verdachte auto's. Twee getuigen, toevallige passanten, zeggen dat ze drie knallen hebben gehoord en toen een auto zagen die hard wegreed. Het was een paarse auto, een terreinwagen, met opvallende goudkleurige letters op de zijkant.

Om 07.34 uur wordt vastgesteld dat de neergeschoten man is overleden. Jan Hendrik Elzinga is dood.

Er gebeurt die ochtend nog iets dat ook niet alledaags is voor Marum. Op een parkeerplaats even buiten het dorp, staat een auto in de brand. De eerste melding hierover komt binnen om 07.15 uur.

De autobrand wordt geblust, waarmee ook sporen verloren gaan. Een agent doet evenwel een belangrijke ontdekking. Niet ver van de uitgebrande auto ligt een rood petje. Het petje is droog, terwijl het die ochtend had geregend. Het hoofddeksel zou dus wel eens van iemand kunnen zijn die iets met die auto te maken heeft, zo is de gedachte. De autobrand en de neergeschoten Elzinga worden met elkaar in verband gebracht, hoewel daar op dat moment geen concrete aanwijzingen voor zijn.

Het petje wordt opgestuurd naar het Nederlands Forensisch Instituut (NFI) die al op 18 juli - acht dagen na de moord - een match meldt: op het petje zijn dna-sporen aangetroffen die overeenstemmen met een opgeslagen profiel in de dna-databank. Het betreft het profiel van Pascal E., een 35-jarige man uit Zwolle.

Pascal E. wordt nagetrokken. Hij heeft een strafblad in verband met veroordelingen wegens hennepsteelt, bedreiging, mishandeling en een overval in 2000. De politie bestempelt hem als een 'interessant figuur' en besluit hem te observeren en zijn telefoon te tappen. Er wordt van alles waargenomen en gehoord, maar een link met Jan Elzinga kan niet worden gelegd. Op 26 augustus - zes weken na de moord - wordt Pascal ontboden op het politiebureau. Of hij ook kan vertellen hoe zijn petje terecht is gekomen op een parkeerplaats even buiten Marum, niet ver van een uitgebrande auto waarvan dan al is vastgesteld dat dat voertuig, een Chrysler Voyager, op 3 juli 2012 is gestolen bij een autohandel in Wezep, niet ver van Zwolle.

Pascal E., vader van drie kinderen, zegt dat hij een seksdate had op die parkeerplaats langs de A7. Dus van dat petje zou wel kunnen kloppen. Een dag later meldt hij zich uit eigen beweging op het politiebureau en zegt: 'Ik heb Jan Elzinga doodgeschoten. Ik heb dat in opdracht gedaan van Willem P. uit Kampen. Ik had geldproblemen en ik heb er 15.000 euro voor gekregen.' Van dat geld is hij met zijn gezin op vakantie gegaan. Hij wordt in het politiebureau aangehouden.

Ook Willem P. (45) is een bekende van de politie. Voormalig kapper, kunstenaar en vooral actief in de wiethandel. Op tal van plaatsen in Nederland, ook in het Noorden, had hij kwekerijen. P. was een van de eerste wiettelers in Nederland die Vietnamezen inzette voor het knippen van de planten. In 2004 deed de politie op 21 plaatsen invallen en op evenzoveel plekken werden hennepplantages aangetroffen. Er werden bij die actie zeventien verdachten aangehouden, Willem P. was een van de hoofdverdachten. Hij kreeg vier jaar celstraf, ook wegens deelname aan een criminele organisatie.

Willem P. ontkent iedere betrokkenheid bij de dood van Jan Elzinga. Die kent hij niet, in Marum is hij - anders dan Pascal E. beweert - nog nooit van zijn leven geweest. In de rechtszaal zegt hij het vreselijk te vinden dat hij wordt verdacht van moord. Tegen de rechters: 'Ik heb geen woorden voor deze situatie.' Dat hij zijn geld verdient met wiet, daar draait hij niet om heen. Maar tijdens de politieverhoren beroept hij zich vooral op het zwijgrecht.

De politie slaagt er niet in een verband te leggen tussen Willem P. en Jan Elzinga. Zes weken na de moord is er een bekende verdachte die zichzelf belast en een ontkennende medeverdachte die opdracht tot de moord zou hebben gegeven. Het onderzoeksteam trekt alles na wat Pascal E. zegt. Ze kunnen hem niet betrappen op leugens of tegenstrijdigheden. E. wil zelf naar het Pieter Baacentrum. Daar, zegt hij, zullen ze tot de conclusie komen 'dat ik niet gek ben'.

Pascal E. vertelt dat Willem P. - een vriend tegen wie hij geen nee durft te zeggen - hem ongeveer zes weken voor de moord benaderde met de vraag of hij een klusje wilde doen. Pascal had niet heel enthousiast gereageerd omdat iemand doodschieten niet echt zijn ding was. P. bleef

aandringen. Hij zei dat de man die doodgeschoten moest worden zijn vrouw mishandelde, dat dat de reden was. Ze zouden er 30.000 euro voor krijgen, Pascal de helft. Zijn financiële situatie was op dat moment belabberd en met 15.000 euro zou hij veel van zijn problemen, zoals de huurachterstand, direct kunnen oplossen.

Willem P. had alles ook voorbereid, vertelt Pascal aan de politie. Samen waren ze naar Marum gegaan. P. had hem de woning van Jan Elzinga laten zien en de plek bij het zwembad waar het zou moeten gebeuren. Pascal E. kreeg twee wapens, munitie en een foto van Jan Elzinga. Op 3 juli stelen ze samen een Chrysler Voyager bij een autobedrijf in Wezep. Op de zijkant van de terreinwagen staat, wel een beetje vreemd, met opvallende goudgekleurde letters ginseng.nl. Waarom stelen ze een opvallende auto?

In de dagen voorafgaand aan 10 juli was Pascal E. drie maal in Marum geweest om de klus te klaren. Eenmaal fietste Jan Elzinga gewoon langs hem heen en was hij net te laat. Een tweede keer kwam de man die ten dode was opgeschreven niet opdagen, de derde keer had Pascal wel geschoten, min of meer per ongeluk en bijna in zijn eigen voet. Op die dinsdagochtend 10 juli zat hij rond half zeven voor de vierde keer klaar in het struikgewas. Zijn gedachten op het laatste moment: ik doe het niet. Maar als hij de fietsende Elzinga in het vizier krijgt - hij herkent hem meteen - stapt hij uit de bosjes. Om het wapen waarmee hij de fatale schoten zal lossen, heeft hij een theedoek gewikkeld om het geknal te dempen. Elzinga zou nog hebben geroepen: 'Wat is dit?'

Aan de politie vertelt Pascal E.: *'Ik heb eerst met het pistool geschoten, maar dat werkte niet. Toen heb ik met de revolver geschoten en hoorde ik hard 'au' roepen. Ik ben toen weggerend naar de Chrysler en ben hard weggereden. Willem stond mij op te wachten in een auto in een zijweggetje. We zijn toen naar de parkeerplaats gereden waar de benzine al klaar stond om de Chrysler mee in brand te steken. Ik heb de Chrysler daar in brand gestoken ik ben bij Willem in de auto gestapt. We zijn samen naar de carpoolplaats gereden. Daar ben ik overgestapt in een andere auto die we daar eerder die ochtend al hadden achtergelaten. We zijn naar huis gereden en daar heb ik mijn kleding weggegooid. De wapens heb ik ook weggegooid.'*

In de rechtszaal zal hij dit alles herhalen met die kanttekening dat hij niet moet worden gezien als een kille huurmoordenaar. Die is hij namelijk niet. Hij zegt: 'Ik ben een marionet.'

De politie twijfelt niet aan het beeld dat Pascal schetst. Op aanwijzing van Pascal vindt de politie de wapens in een natuurgebied nabij Zwolle. Dat is daderinformatie. Pascal is de schutter, dat staat vast. En dan moet Willem P. de organisator wel zijn.

In december 2012 wordt de 33-jarige vriendin van Jan Elzinga gearresteerd. Ook haar broer wordt aangehouden. Want als alles waar is wat Pascal zegt dan heeft deze vriendin 30.000 euro aan Willem P. gegeven om de moord te (laten) plegen.

Vriendin Monique en haar broer Marcel ontkennen. Zij is boos op de politie. Voor de moord zou ze de politie hebben verteld dat haar vriend Jan Elzinga zich de laatste tijd vreemd gedroeg. Zo had hij het idee dat hij werd achtervolgd. De politie deed tot haar frustratie niets met die informatie omdat het te vaag zou zijn. Ze erkent dat de relatie met Elzinga op z'n einde liep (hij was vreemdgegaan), maar ontkent dat hij haar ooit heeft geslagen, zoals Pascal E. zegt of denkt te weten.

Na dertien dagen worden Monique en haar broer in vrijheid gesteld. De informatie die we hebben is te mager hen langer vast te houden, zegt de woordvoester van het Openbaar Ministerie. De twee houden wel de status van verdachte. Vier maanden later, in april 2013, krijgen ze te horen verdachte af te zijn.

Het scenario dat Jan Elzinga het slachtoffer is geworden van een wraakzuchtige vriendin verdwijnt daarmee in de prullenbak. Ook het scenario dat moet worden gezocht binnen de motorwereld

waarin Jan Elzinga actief was, wordt na onderzoek terzijde geschoven. Dat geldt ook voor een derde scenario dat tegen het licht is gehouden: dat van de persoonsverwisseling.

In de visie van de politie blijft er dan nog maar een scenario over: drugs. En Pascal en Willem passen in dat scenario.

In december van 2012 krijgt de politie van informanten uit het criminele circuit eveneens berichten die wijzen in de richting van drugs. De informatie van de criminele inlichtingen eenheid (cie) wordt door de officier van justitie gekwalificeerd als betrouwbaar. 'Het is afkomstig van iemand die niet zomaar wat roept', meldt de officier van justitie in de rechtszaal.

Via die informatie komt ene L. komt in beeld. De man, afkomstig uit de regio Zwolle, is actief in hennepwereld, maar is ook een bekende in de wereld van de motorsport. Willem P. en Jan Elzinga mogen elkaar dan misschien niet hebben gekend, beiden kenden L. wel. Hij is de schakel tussen de twee. Hoewel de naam van L. wordt genoemd in het vonnis van de rechtbank, wordt hij niet verdacht van betrokkenheid bij de dood van de Marumer.

De grote vraag lijkt een antwoord te krijgen. Het is een vaag antwoord. Het lijkt erop dat Jan Elzinga - zoals zijn zus het tijdens de rechtszaal zo wanhopig afvroeg - inderdaad een grijs gebied in zijn leven had waar de familie geen weet van heeft. Jan Elzinga is mogelijk doodgeschoten in verband met een conflict in de wereld van de hennepcultuur. Het is *een* antwoord, maar het is niet *het* antwoord. Rechercheurs, aanwezig bij de rechtszaak, zeggen bij de koffie-automaat: we vermoeden het, maar bewijzen kunnen we het niet.

Moord en doodslag in relatie tot de hennepwereld zijn in Nederland niet nieuw, maar in het Noorden van land zijn dit soort misdrijven nog redelijk zeldzaam te noemen. Dat geldt overigens niet voor het toegenomen geweld rond de hennepcultuur. Officiële cijfers over het aantal *ripdeals* in het Noorden bestaan niet, maar dat hennepcultuur vandaag de dag meer te vrezen hebben van 'rippers' dan van de politie is geen geheim. Het wordt niet aan de grote klok gehangen.

Zo is het aantal overvallen en pogingen daartoe op woningen fors toegenomen. En bijna altijd gaat het dan om drugs, om hennep. Op een boerderij in Oost-Groningen werden dagenlang een zakenman en zijn zoon van 14 jaar vastgehouden (en mishandeld), nadat twee partijen elkaar eerst met wapens te lijf waren gegaan. Vader en zoon mogen pas gaan als door derden geld wordt betaald ter compensatie van een gestolen oogst hennep. Er zijn zeventien verdachten. In december 2012 legt de rechtbank in Groningen na een proces van vijf dagen opgeteld 70 jaar gevangenisstraf op. De 22-jarige hoofdverdachte krijgt negen jaar.

In juni 2013 proberen drie mannen een woning nabij Winschoten te overvallen. Ze eisen van de zoon des huizes 1500 euro. Kan of wil hij niet betalen, dan nemen ze de in de woning aanwezige hennepplantage mee. De zoon is echter niet thuis maar in verband met eerdere bedreigingen door justitie ondergebracht in een *safehouse*. Als de wel aanwezige moeder geluid op het erf hoort en de politie belt, zijn agenten binnen twee minuten ter plaatse: de woning werd in de gaten gehouden. De drie mannen worden op het erf gearresteerd nog voordat ze iets hadden kunnen doen. Bijzonderheid: de ondergedoken zoon is zeer actief in de motorsport.

Een dure sport waar het vinden van sponsors er door de economische crisis niet eenvoudiger op is geworden. Een kenner van de motorsportwereld zegt niet uit te sluiten dat de hennepcultuur een aantrekkelijk alternatief is om bij gebrek aan sponsors de dure hobby te kunnen beoefenen. Gold dat ook voor Jan Elzinga? Tijdens het onderzoek is zijn TomTom onderzocht. Vastgesteld is dat er adressen in het apparaat stonden opgeslagen die gelieerd kunnen worden aan hennepkwekerijen. Zelf zou hij een paar planten hebben staan in een maisveld, in de openlucht. Niet echt het grote werk dus.

Waarom zei de officier van justitie tijdens haar requisitoir dat Jan Elzinga niet altijd eerlijk was? En gek op geld?

Pascal E. is conform de eis veroordeeld tot 15 jaar gevangenisstraf. Hij is de schutter die Jan Elzinga na kalm beraad en rustig overleg in koelen bloede doodschoot. Dat hij Willem P. beschuldigt om anderen uit de wind te houden - wat de advocaat van P., niet uitsluit - vinden de rechters niet geloofwaardig. Volgens het Pieter Baancentrum (PBC) is Pascal E. inderdaad niet gek, maar volledig toerekeningsvatbaar. Hij pleegde de moord uit opportunisme, vanwege zijn wens zijn financiële problemen snel op te lossen, rapporteert het PBC. Een ander onderzoek (door een psychiater en een psycholoog) wil dat Pascal E. verminderd dan wel sterk verminderd toerekeningsvatbaar is: Pascal E. is in de ogen van de twee gedragswetenschappers niet alleen gestoord, maar ook levensgevaarlijk. De rechters sluiten zich aan bij dit laatste, maar zien geen aanleiding af te wijken van de strafeis.

Willem P. is veroordeeld wegens het medeplegen van moord: 18 jaar cel. Ook dit is conform de eis. Zijn rol is verwerpelijker dan die van de schutter zelf, staat in het vonnis. Hij was niet alleen de opdrachtgever, de regisseur en het meesterbrein achter de moord, hij heeft ook een ander zodanig weten te manipuleren dat die de trekker overhaalde. En door vooral te zwijgen neemt hij geen verantwoordelijkheid voor zijn daad.

Net als het Openbaar Ministerie stelt de rechtbank dat zonder Willem P. de moord niet was gepleegd. Zonder Pascal E. wel. Zou deze weigeren, dan had P. wel een ander weten te vinden die het smerige werk voor hem wilde opknappen. 'Pascal E. was een vervangbare pion.'

Het bewijs van de veroordeling van Willem P. stoelt grotendeels op de verklaringen van Pascal E. Op zich te weinig voor een veroordeling, maar de rechters zien in het omvangrijke dossier voldoende steunbewijs. Zo liegt Willem P. over zijn alibi. P. zegt dat hij de ochtend van 10 juli - hoe bizar - heeft gezwommen in het zwembad van Kampen nadat hij de nacht op de bank had doorgebracht bij zijn ex. Onderzoek heeft uitgewezen dat hij die ochtend niet in het zwembad is geweest. Dat hij bij zijn ex-vrouw heeft geslapen, werd aanvankelijk bevestigd door die ex, maar tijdens de rechtszaak - ze is opgeroepen als getuige - zegt ze het niet meer zo zeker te weten.

En de rechters zien meer, flinterdun, maar opgeteld vinden ze het voldoende. Bijvoorbeeld dat getuigen die ochtend een Volvo door Marum hebben zien rijden. P. heeft een Volvo. En P. kende Jan Elzinga misschien niet, ze hebben wel een gezamenlijke kennis (L.). Op de dag dat de Chrysler werd gestolen, in Wezep, straalt de telefoon van P. een zendmast aan in de buurt van het autobedrijf. Een paar uur voor en een paar uur na de moord vertoont de telefoon van P. geen enkele activiteit. Het toestel staat uit. Kennelijk wilde hij niet worden getraceerd, is de conclusie. P. zegt dat Pascal hem beschuldigt in verband met een meningsverschil over duizend euro. Onzin, vinden de rechters, zo'n bedrag is veel te laag om een oude vriend een moord in de schoenen te schuiven.

De advocaat van Willem P., Evert van der Meer (Anker en Anker Advocaten), vindt het geleverde bewijs volstrekt onvoldoende. Hij zegt: 'De officier van justitie denkt dat mijn cliënt het heeft gedaan en zoekt daar vervolgens zogenaamde bewijzen bij. Dat is de omgekeerde volgorde.' De advocaat van Pascal E. had gepleit voor een celstraf van 12 jaar.

Willem P. zegt in zijn laatste woord richting de aanklager dat 'u' er helemaal naast zit. 'Ik heb er niets mee te maken en ik vind het spijtig dat ik hier zit.' Pascal E. betuigt zijn spijt en zegt dat hij zijn straf zal dragen. Hij zegt: 'De tranen die ik laat komen uit mijn ziel.' En ook: 'Ondanks dat ik nu mijn vrijheid kwijt ben, ben ik wel bevrijd van Willem, zij het tegen een hele hoge prijs.' Daarna begint hij uit de Bijbel te citeren.

De Marumer zwembadmoord lijkt, hoewel het motief onduidelijk is gebleven, opgelost. Lijkt. Er zijn twee mannen veroordeeld van wie er eentje zeg de schutter te zijn. Op de achtergrond speelt mogelijk drugs een rol, maar aangetoond wordt dat niet.

En dan is er iets wat opmerkelijk moet heten.

Het Openbaar Ministerie heeft tegen zowel Pascal E. als Willem P. een ontnemingsvordering ingediend. Pascal heeft 14.700 euro voor het uitvoeren van de moord ontvangen. Een deel is teruggevonden, 9.500 niet. Dat bedrag moet hij betalen, want misdaad mag niet lonen, zeker niet een moord. Bijzonder is dat de officier van justitie ook 15.000 euro wil hebben van Willem P. Dat bedrag zou zijn verdienste zijn geweest. Hiermee suggereert het Openbaar Ministerie dat er een derde is, iemand die voor de moord op Jan Elzinga 30.000 euro op tafel heeft gelegd.

Een fragment uit het proces-verbaal van een verklaring die Pascal E. op 30 augustus 2012 bij de politie aflegde:

'Willem had een klus voor mij waarmee ik geld kon verdienen. De klus zou mij eerst 20.000 euro opleveren en tien voor Willem. Omdat Willem is meegegaan met de auto werd het 15.000 euro. Daar ging benzinegeld en dergelijke nog af. Na vijf dagen tot een week na de moord kwam Willem bij mij langs en toen gaf hij mij de helft van het geld. Dat was 14.700 euro volgens mij want er moest dit en dat nog af. Ik heb mijn schulden hiervan gedeeltelijk betaald, de huur tot januari 2013 en ik ben er van op vakantie geweest.'

Met het Openbaar Ministerie beschouwt de rechtbank Willem P. als de opdrachtgever, de initiator en het meesterbrein achter de moord. Maar ook hij moet zijn 'loon' afdragen. In zijn vonnis schrijft de rechtbank '*...dat het aannemelijk is geworden dat veroordeelde 15.000 euro heeft ontvangen voor het plegen van de moord.*'

Van wie heeft Willem P. als opdrachtgever dat geld ontvangen? Niet van zichzelf, want dan was het geen winst. De rechtbank gaat er dus vanuit dat Willem P. niet alleen opdrachtgever is maar ook een tussenpersoon.

Uit het vonnis: '*De rechtbank komt daarom tot het oordeel dat veroordeelde door middel van het begaan van het feit (het medeplegen van moord) een voordeel als bedoeld in artikel 36e van het Wetboek van Strafrecht heeft genoten en dat dit voordeel moet worden geschat op 15.000 euro. De rechtbank zal dit bedrag ook vaststellen.*'

Uiteraard heeft het Openbaar Ministerie dit zelf ook vastgesteld. Maar tijdens de rechtszaak wordt er met geen woord over gerept. Een woordvoester van het Openbaar Ministerie laat na het proces desgevraagd weten dat er onderzoek naar is gedaan en dat dat onderzoek niets heeft opgeleverd. Mocht de rechtbank in Groningen het bij het juiste eind hebben, dan is maar een conclusie mogelijk: de zwembadmoord van Marum is niet opgelost.

Pascal E. en Willem P. gaan in hoger beroep. E. omdat hij de opgelegde straf te hoog vindt. P. omdat hij zegt onschuldig te zijn. Het gerechtshof in Leeuwarden buigt zich komende zomer over de zaak.

*rob zijlstra
januari 2014*